

[Svend Jørgensen.]

Derfor er det jeg spørger: Kan dette virkelig være rigtigt? Ville det ikke have været rigtigt, om denne sag, som efter min formening er af principiel betydning, var kommet frem for højesteret? Hvis højesteret så kommer til samme resultat som underret og landsret, rejser sig formentlig det spørgsmål, om der ikke på dette område er et hul i vor lovgivning.

Det er disse ting, jeg gerne vil høre den højtærede ministers udtalelse om.

Justitsministeren (Busch-Jensen): Jeg må til indledning sige, at dette spørgsmål berører flere forskellige problemer, som det kan være vanskeligt at behandle udtømmende på den tid, jeg har til rådighed — jeg må derfor gøre det ret kortfattet.

Først vil jeg sige, at den omstændighed, at den, der forvolder skaden, har en ansvarsforsikring, og at der er et selskab som eventuelt skal dække skaden, er et moment, som er ganske uden retlig betydning, når man skal bedømme følgerne af det, der er sket, for ansvarsforsikringen er jo ikke en særlig hjemmel til erstatning for den skadelidte; ansvarsforsikringen dækker kun den skade, som forsikringstageren iøvrigt efter lovgivningen er ansvarlig for, så det er efter min mening et skævt synspunkt at opfatte sagen således, at der er tale om, at et selskab løber fra et ansvar, som det tilsyneladende oprindeligt var gået ind på. Stillingen er efter min opfattelse ganske klar: der er overhovedet ikke noget problem for selskabet, hvis skadevolderen ikke efter dansk ret har ansvaret.

Jeg blev derefter spurgt, hvorfor anketilladelse til højesteret er nægtet. Man må imidlertid ikke glemme, at det er vor retsplejelovs princip, at enhver sag skal kunne behandles i to instanser. De sager, der begynder for underret, kan ankes til landsret, og dermed er de færdige. De sager, der begynder for landsret — og det er i det store og hele værdien af sagens genstand, der afgør det —, kan ankes til højesteret. Retsplejeloven har ganske vist en mulighed for at give det, man kalder en tredieinstansbevilling. Det er bestemmelsen i retsplejelovens § 435, stk. 2, der siger:

„Landsrettens dom i en fra underret indanket sag kan ikke yderligere påankes.“
— Det er det, jeg sagde, er den gældende hovedregel. —

„Dog kan justitsministeren undtagelsesvis tillade, at sagen indbringes for højesteret, overensstemmende med reglerne i kap. 36, når den skønnes at have almin-

delig interesse eller videregående betydelige følger for vedkommende.“

Dette er den første bestemmelse, jeg vil fremhæve, og jeg vil her mene, at man må skønne, at de 1 600 kr., som sagen drejer sig om, ikke kan siges at have videregående betydelige følger for de pågældende. Men det får endda stå hen, for anketilladelsen er strandet på en anden bestemmelse i retsplejeloven. Jeg læste op, at anke undtagelsesvis kan tillades efter reglerne i kapitel 36. Disse regler er indeholdt i § 397, som siger:

„Ankefristen er 8 uger fra dommens afsigelse at regne. Anken kan dog undtagelsesvis tillades af justitsministeren indtil et år efter dommens afsigelse, når der foreligger tilstrækkelig grund til at afvige fra den almindelige regel om ankefristen.“

I dette tilfælde er den landsretsdom, som efter lovens almindelige regel er den endelige afgørelse, afsagt den 24. maj 1949, og det vil sige, at de 8 ugers ankefrist er udløbet den 19. juli i år. Der er imidlertid ikke gjort noget skridt til at søge tredieinstansbevilling inden den 19. juli, for andragendet om at få sagen for højesteret kom først den 7. oktober i år til justitsministeriet. Den ordinære ankefrist var da forlængst udløbet. De 8 ugers normale ankefrist er så lang en frist, at loven har ment, at alle rimelige hensyn dermed er tilgodeset. Når ankefristen er udløbet, har den part, som har vundet sagen, rimelig grund til at tro, at så er denne sag ude af verden. Først den 7. oktober kommer ansøgningen som sagt ind, og der er ikke oplyst noget som helst, som kan begrunde, at ansøgningen kommer så sent. Også det er tilstrækkelig grund til at afvise begæringen. Man må jo ikke glemme, at der i retssagen er to parter, der er den part, som vinder sagen, og som, efter at fristen forlængst er oversiddet, må have ret til at tro, at dermed er han færdig med at føre proces om det spørgsmål. Det er et hensyn, som ministeriet også skal påse.

Vil man endelig tale om selve det, sagen drejer sig om, vil jeg tro, at selvom andragendet var kommet rettidigt frem, selvom det ikke af formelle grunde havde måttet afvises, var det alligevel blevet afslået, fordi underretsdommen er rigtig og landsretsdommen, der stadfæster den, er rigtig. Der er ikke oplyst en sådan forsømmelse fra vognmandens side, at den forpligter til erstatning. Her tror jeg også, der ligger en misforståelse i spørgsmålet. Det er jo ikke således, at vi har krav på at få enhver skade, der rammer os, erstattet hos andre menne-